

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 495/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubošom Petrovským, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tk 2/2015, ako aj jeho uznesením z 19. apríla 2016 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Tos 6/2016 z 3. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tk 2/2015, ako aj jeho uznesením z 19. apríla 2016 a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Tos 6/2016 z 3. mája 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 45/2015 z 11. apríla 2015 bol sťažovateľ v prípravnom konaní z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku vzatý do väzby, ktorá začala plynúť dňom jeho zadržania 9. apríla 2015 o 12:25 h. Prokurátorom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „prokurátor“) bola 2. októbra 2015 podaná na sťažovateľa obžaloba pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 Trestného zákona vo forme účasti, pre pokračovací obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a), d) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona a § 295 ods. 1 písm. a) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Následne okresný súd na verejnom zasadnutí 13. októbra 2015 rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe aj po podaní obžaloby.

3. Podaním z 12. apríla 2016 sťažovateľ požiadal okresný súd o prepustenie z väzby s poukazom na jej dlhé trvanie bez toho, aby okresný súd vo veci konal, ako aj poukazom na to, že k pôvodným dôvodom väzby nepribudli žiadne ďalšie, pričom okresný súd

uznesením sp. zn. 3 Tk 2/2015 z 19. apríla 2016 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol a sťažovateľom podanú sťažnosť proti tomuto uzneseniu okresného súdu krajský súd uznesením sp. zn. 7 Tos 6/2016 z 3. mája 2015 zamietol.

4. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta zdĺhavosť konania, resp. postup okresného súdu v jeho trestnej veci, pričom v tejto súvislosti uviedol, že *„Obžaloba voči mne bola podaná na Okresnom súde Prešov dňa 02.10.2015 a od verejného zasadnutia dňa 13.10.2015, kedy súd rozhodoval o ďalšom trvaní väzby sa vo veci nekonalo jediné verejné zasadnutie, ani hlavné pojednávanie. Od podania obžaloby uplynulo viac ako 6 mesiacov bez toho, aby vo veci bolo vykonané čo len jedno hlavné pojednávanie“*, a tiež z dôvodu tejto zdĺhavosti, ako aj z dôvodu nedostatočného odôvodnenia namieta arbitrárnosť aj samotných uznesení, ktorými okresný súd a krajský súd rozhodovali o jeho žiadosti a o sťažnosti vo veci jeho prepustenia z väzby. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že nie už len samotná skutočnosť zdĺhavosti konania, vzhľadom na požiadavku, že väzba by mala trvať iba nevyhnutne potrebný čas, mala byť dôvodom nezákonnosti jeho väzby, a teda dôvodom na jeho prepustenie, ale aj to, že okresný súd pri rozhodovaní o jeho žiadosti na prepustenie z väzby, ako aj krajský súd rozhodujúci o jeho sťažnosti proti uzneseniu o neprepustení z väzby sa nevysporiadali s jeho námietkami o neexistencii, resp. o aktuálnej neopodstatnenosti dôvodov jeho väzby, ktoré boli síce dôvodmi na jeho vzatie do väzby, avšak aj v dôsledku plynutia času, ako aj v dôsledku toho, že k nim ďalšie dôvody nepribudli, mali tieto dôvody už stratiť na svojej vážnosti a aktuálnosti. Toto však označené súdy nezohľadnili a v napádaných rozhodnutiach *„... len opakujú tie isté skutočnosti, ktoré boli uvádzané už pri mojom vzatí do väzby, bez toho, aby sa vysporiadali s najpodstatnejšími argumentmi mojej žiadosti resp. sťažnosti“*. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, podľa ktorej *„Pri dlhodobom trvaní útekovej väzby (v mojom prípade od 11.04.2015-12mesiacov) nie je možné, aby súdy len rekapitulovali závery predchádzajúcich rozhodnutí bez toho, aby v reálnom čase zvážili námietky a argumenty obvineného a skúmali, či dôvody zakladajúce väzbu v počiatočnej fáze nestratili na význame a presvedčivosti a bolo by potrebné ospravedlniť trvanie väzby ďalšími závažnými konkrétnymi dôvodmi (nálež Ústavného súdu ČR I.ÚS 217/15).“*.

5. Sťažovateľ v uvedených súvislostiach v sťažnosti tiež uviedol:

„... v mojom prípade súdy nepostupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlene, nemožno hovoriť o trvaní väzby po nevyhnutný čas a napádané rozhodnutia o väzbe sú preto ústavne neakceptovateľné. ...

Pri rozhodovaní o väzbe sú súdy povinné aplikovať tzv. doktrínu zosilnených dôvodov, podľa ktorej plynutie času zoslabuje význam okolností z doby vzatia do väzby a dlhšie trvanie väzby je potrebné ospravedlniť a odôvodniť ďalšími konkrétnymi závažnými dôvodmi...

Pri posudzovaní a preskúmvaní existencie väzobných dôvodov je povinnosťou súdov vziať do úvahy dĺžku trvania väzby. Väzba je najzávažnejším zásahom do základných práv a slobôd a má trvať len nevyhnutný čas. Dôvody väzby sa plynutím času zoslabujú.

... V súčasnej dobe dôvody, ktoré postačovali na moje vzatie do väzby nepostačujú pre jej ďalšie trvanie. Plynutie času je kľúčovým faktorom pri posudzovaní ďalšieho trvania väzby. Od môjho vzatia do väzby uplynulo už 12 mesiacov a k pôvodne uvádzaným dôvodom väzby nepridali žiadne ďalšie dôvody. ...

Dôvod útekovej väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. a) súdy odvodzujú od hrozby vysokého trestu a skutočnosti, že mám vytvorené kontakty v zahraničí.

Pri uvedenom odôvodňovaní útekovej väzby, by formálne dôvody väzby existovali v priebehu celého trestného konania, až do právoplatného rozhodnutia a neexistovala by zákonná možnosť prepustenia z väzby.

Dôvody útekovej väzby nemôžu byť v prípade dlhotrvajúcej väzby, čo je v mojom prípade už 12 mesiacov založené výlučne na skutočnosti, že mi hrozí vysoký trest...

Odôvodňovanie útekovej väzby skutočnosťou, že mám vytvorené kontakty v zahraničí, je len abstraktnou úvahou, špekuláciou súdu.

Táto skutočnosť vytvára len abstraktné, možné nebezpečenstvo, nie však konkrétnu skutkovo podloženú hrozbu, ktorá má byť väzbou odstránená.

Skutočnosť, že som obchodoval so zahraničnými subjektmi znamená, že som tam mal obchodné kontakty, nie súkromné a neznamená, že tam mám vytvorené kontakty takého charakteru, že tam môžem ujsť. ...

Nie súd má mať vyvrátené predpoklady a obavy, že v prípade ponechania na slobode ujdem alebo sa budem skrývať, ale súd má mať preukázané konkrétne skutočnosti, ktoré nasvedčujú tomu, že ujdem, alebo sa budem skrývať. ...

Dôvody útekovej väzby vyvracia skutočnosť, že v Košiciach mám stabilné zázemie, vytvorené dlhoročné rodinné a priateľské vzťahy, väzby. ...

Odôvodňovanie dôvodov preventívnej väzby okolnosťami skutku je všeobecné, nekonkrétne a preto arbitrárne. Okolnosti stíhaného skutku zakladajú právnu kvalifikáciu skutku a teda materiálne podmienky väzby, nie však formálne podmienky väzby. ...

V súčasnosti neexistuje relevantný dôvod zakladajúci obavu z môjho pokračovania v trestnej činnosti. “

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 v spojení s čl. 1 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, obsiahnuté v čl. 5 ods. 1 ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj v čl. 8 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, v spojení s čl. 46 ods. 1, a 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky boli postupom, zásahmi a rozhodnutiami Okresného súdu Prešov, sp. zn. 3Tk/2/2015 zo dňa 19.04.2016, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Tos/6/2016 zo dňa 03.05.2016 porušené.

2. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo postupom, zásahmi a rozhodnutiami Okresného súdu Prešov, sp. zn. 3Tk/2/2015 zo dňa 19.04.2016, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Tos/6/2016 zo dňa 03.05.2016 porušené.

3. Okresnému súdu Prešov v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3Tk/2/2015 zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa zaručených Ústavou Slovenskej republiky a Listinou základných práv a slobôd a práva zaručeného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Uznesenie Okresného súdu Prešov, sp. zn. 3Tk/2/2015 zo dňa 19.04.2016 a uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Tos/6/2016 zo dňa 03.05.2016 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu v Prešove.

5. Okresnému súdu Prešov v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3Tk/2/2015 prikazuje ihneď prepustiť [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] z väzby na slobodu.

6. Sťažovateľovi priznáva primerané zadosťučinenie v celkovej výške 5.000 €, ktoré sú mu povinní vyplatiť Okresný súd Prešov a Krajský súd v Prešove spoločne a nerozdielne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

7. Okresný súd Prešov a Krajský súd v Prešove sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu JUDr. Ľuboša Petrovského, advokáta, Advokátska kancelária Štúrova 20, Košice do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému postupu okresného súdu

9. V súvislosti s postupom okresného súdu sťažovateľ svojou sťažnosťou namieta zdĺhavosť jeho postupu v konaní o jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 3 Tk 2/2015, pričom zdĺhavosť dáva sťažovateľ napokon aj do príčinnej súvislosti s nezákonnosťou svojej väzby, keď uvádza, že nedôvodným plynutím času sa prvotné dôvody väzby oslabujú.

10. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v čase po podaní obžaloby, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sa nezakladajú na pravde tvrdenia sťažovateľa, v sťažnosti z 13. júna 2016, podľa ktorých od podania obžaloby sa v jeho veci nekonalo žiadne verejné zasadnutie ani hlavné pojednávanie, a teda, že okresný súd je v jeho trestnej veci nečinný. Podľa zistenia ústavného súdu v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 3 Tk 2/2015 sa konalo hlavné pojednávanie, a to 5. mája 2016, ktoré bolo odročené na 28. jún 2016. Toto hlavné pojednávanie pokračovalo po odročení 28. júla 2016 a v súčasnosti je toto hlavné pojednávanie z dôvodu vypočutia ďalších svedkov odročené na 23. a 24. august 2016, pričom na týchto pojednávaniach bol sťažovateľ prítomný a aj vypočutý a tiež boli vypočúvaní aj svedkovia. Pokiaľ ide o termíny hlavného pojednávania, ktoré boli okresným súdom nariadené po podaní obžaloby a ktoré sa nekonali z dôvodu na strane okresného súdu (praceneschopnosť zákonného sudcu) alebo na strane prokurátora (podľa § 252 ods. 1 Trestného poriadku *«Hlavné pojednávanie sa koná „za stálej prítomnosti“ všetkých členov senátu, zapisovateľa a prokurátora.»*), tieto dôvody odročenia boli objektívnymi a zákonnými dôvodmi (hlavné pojednávanie sa nemôže uskutočniť bez prítomnosti prokurátora, ako to tvrdí sťažovateľ na strane 7 sťažnosti, pozn.) a ktoré nemohli mať v žiadnom prípade negatívny, resp. dokonca neústavný vplyv na práva sťažovateľa. Napokon, reálne konanie prvého termínu hlavného pojednávania po 6 mesiacoch a 23 dňoch od podania obžaloby (2. októbra 2015) a od rozhodnutia o trvaní väzby aj po podaní obžaloby (13. október 2015) nemožno považovať za neústavný zásah do práva sťažovateľa na plynulosť konania, toľž, ak sa v danej trestnej veci vedie trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin v súbehu so zločinom, z dôvodu prerokovania ktorých musí okresný súd klásť obzvlášť veľký dôraz na riadnu prípravu hlavného pojednávania,

tak, aby bolo možné vec čo najrýchlejšie prejednať a rozhodnúť, pokiaľ možno bez jeho odročenia (§ 247 ods. 5 Trestného poriadku).

11. Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd v časti sťažovateľom namietaných prietahov v postupe okresného súdu v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 3 Tk 2/2015 túto už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

K namietanému uzneseniu okresného súdu

13. V súvislosti so sťažovateľom namietaným uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Tk 2/2015 z 19. apríla 2016, ktorým okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity [„ak... nerozhoduje iný súd“], ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

14. Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených základných práv oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

15. Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 3 Tk 2/2015 z 19. apríla 2016, a to využitím riadneho opravného prostriedku (sťažnosti proti uzneseniu), ktorý, tak ako to vyplýva aj zo samotnej sťažnosti, sťažovateľ napokon aj využil. Na základe sťažovateľom podanej sťažnosti ako riadneho opravného prostriedku proti uzneseniu podľa Trestného poriadku sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia sťažnostného súdu musel v podstate vyrovnáť s rovnakými argumentmi, aké sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

16. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (voči uzneseniu okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému uzneseniu krajského súdu

17. V súvislosti s uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tos 6/2016 z 3. mája 2016, ktorým krajský súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti na prepustenie z väzby, sťažovateľ namieta, že krajský súd, rovnako ako pred ním ani okresný súd nezohľadnili nekonanie okresného súdu v jeho trestnej veci po podaní obžaloby, v dôsledku čoho sa väzba bezdôvodne predĺžila, a teda sa tak stala nezákonnou, a zároveň, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou uvádzanou v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu týkajúcou sa toho, že dôvody zakladajúce väzbu v počiatočnej fáze mali stratit' na význame.

18. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

19. Krajský súd svoje rozhodnutie v podstatnej časti odôvodnil takto:

«Proti tomuto uzneseniu podal hneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku priamo do zápisnice o svojom výsluchu obžalovaný sťažnosť, ktorú bližšie neodôvodnil. ...

Splnenie materiálnych predpokladov väzby, ako správne konštatuje súd prvého stupňa, je umocnené aj tou skutočnosťou, že svedkovia v tejto veci [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] boli rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/91/2015 zo dňa 8.3.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8.3.2016, uznaní vinnými z prečinu poškodzovania cudzej veci (...) a zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami... Nie je preto správne konštatovanie obžalovaného v žiadosti o prepustenie z väzby, že od jeho vzatia do väzby uplynulo 12 mesiacov a k pôvodne uvádzaným dôvodom väzby nepribudli ďalšie dôvody väzby.

Z obsahu skutočností vyplývajúci z vyššie popísaných výpovedí, ale aj ďalších doposiaľ zadovážených dôkazov, ktoré s výpovedami týchto svedkov korešpondujú, a aj v nadväznosti na právoplatné odsúdenia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], možno vyvodit' záver, že doposiaľ zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré sa trestné stíhanie vedie, boli spáchané, majú znaky obzvlášť závažného zločinu vydierania (...), pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzej veci..., zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami... a aj naďalej sú tu dôvody na podozrenie, že ich spáchal obžalovaný [REDAKOVANÉ].

V zhode so závermi uvedenými v dôvodoch napadnutého uznesenia aj krajský súd po preskúmaní obsahu predloženého spisového materiálu, dospel k záveru, že dôvody väzby uvedené v § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c) Tr. por. u obžalovaného trvajú aj naďalej a od posledného rozhodovania o väzbe sa podstatným spôsobom nezmenili. ...

Pokiaľ existencia niektorého z dôvodov väzby nie je priamo viazaná a závislá od toho-ktorého štádia trestného konania, skutkové okolnosti vzatia do väzby, nech k nemu dôjde v ktoromkoľvek štádiu konania (trestného stíhania obvineného) sú v určitom zmysle závislé od štádia konania, keďže škála preukaznosti skutku dôkazmi od podozrenia zo spáchania skutku, vykazujúceho znaky konkrétneho trestného činu, po vznesení obvinenia v počiatkových fázach trestného stíhania, sa musí zvyrazňovať aktuálne pre dané štádium trestného konania vykonaným dokazovaním až po moment rozhodnutia vo veci samej o vine či nevine obvineného. Rozhodnutie o väzbe nie je rozhodovaním o vine či nevine obvineného. Musí mať však svoj podklad v tom-ktorom štádiu konania v primeranosti (väzobného) trestného stíhania obvineného. Po podaní obžaloby dôvody väzby zosilneli, keďže výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňovali postavenie obvineného pred súdom (§ 234 ods. 1 Tr. por.) a umocnili sa ďalej tiež právoplatnými odsúdeniami svedkov [REDACTED] a [REDACTED].

Väzba obžalovaného, ktorému hrozí vysoký trest, je odôvodnená v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. za predpokladu zistenia niektorej ďalšej konkrétnej skutočnosti týkajúcej sa najmä osoby páchatel'a alebo okolností prípadu, ktorá v súvislosti s predpokladanou sankciou odôvodňuje obavu z úteku. Z konkrétnych skutočností ide o skutočnosti viažuce sa najmä k osobe páchatel'a, ktorý už bol raz právoplatne odsúdený Obvodným súdom Košice 2 vo veci 4T/232/96 rozsudkom zo dňa 21.10.1996 pre trestný čin krádeže... Napriek skutočnosti, že toto odsúdenie [REDACTED] je zahladené, teda sa na neho hľadá, ako keby odsúdený nebol, neznamena to, že súd na uvedenú skutočnosť nemá prihliadať pri hodnotení jeho osoby. Toho času tiež prebieha súbežne trestné konanie proti obžalovanému na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 10 Tk 1/2014 pre pokračovací zločin skrátenej dane a poistného... Dôvody útekovej väzby sú dané tiež tým, že obžalovaný, ako to plynie z obsahu dôkazov v spise, disponuje dostatočným množstvom finančných prostriedkov a má kontakty v zahraničí. O tom, že obžalovaný má styky v cudzine, napr. v Českej republike, ale aj v Rumunsku, vyplýva napr. z obsahu výpovede [REDACTED].

v inej veci, ktorý uvádzal, že vie, že [REDAKOVANÉ] určite nakupoval u svojich rumunských partnerov, s ktorými sa zúčastňoval previerok vo firmách. O finančnej situácii a teda dispozícii obžalovaného so značným množstvom finančných prostriedkov svedčí samotný skutok vymedzený v obžalobe a to v tom smere, že [REDAKOVANÉ] v roku 2011 investoval do obchodov [REDAKOVANÉ] a jeho firmy [REDAKOVANÉ] v Českej republike 200 000 Eur. Z obsahu spisu teda existuje podozrenie, že obvinený disponuje nielen kontaktmi v zahraničí, ale i finančnými prostriedkami, ktoré by mu mohli zabezpečiť v zahraničí nerušený pobyt. Tieto zistenia v trestnom konaní tento dôvod väzby posilňujú, preto je nesprávny záver obžalovaného, že v súčasnosti neexistuje relevantný dôvod zakladajúci obavu z jeho úteku, či skrývania sa.

V žiadosti o prepustenie z väzby obžalovaný tiež namieta, že pod pojmom „bude pokračovať v trestnej činnosti“ v ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nie je možné rozumieť len všeobecné nebezpečenstvo z možného pokračovania v bližšie neurčenej trestnej činnosti, ale pod týmto zákonným pojmom je nutné rozumieť len konkrétnu činnosť, z ktorej vyplýva, že hrozí nebezpečenstvo, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný, resp. v obdobnej trestnej činnosti. V súvislosti s argumentáciou obžalovaného sťažnostný súd poznamenáva, že obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, ak by bol obžalovaný prepustený na slobodu, odôvodňujú predovšetkým okolnosti stíhaného prípadu, na ktoré už aj Krajský súd v Prešove vo veci 7Tos/13/2015 poukázal. Ide o opakujúce sa hrozby, ktoré vyústili do konkrétne použitého násilia v dvoch prípadoch a napokon aj skutočnosť, že úmysel, ku ktorému konanie obvineného smerovalo, naplnený nebol a hrozby, ktoré používal, napr. skutočnosť plynúca z výpovede svedka [REDAKOVANÉ], že po streľbe na dom matky poškodeného [REDAKOVANÉ] ho mal [REDAKOVANÉ] osloviť s tým, či by bol schopný dať niekoho dole i skutočnosť plynúca z výpovede svedka poškodeného [REDAKOVANÉ], ktorému mal obvinený povedať, že škoda, že [REDAKOVANÉ] sa teraz musí skrývať, pretože mal ešte nejakú dvojzákazku v Prešove, ktorú nestihol doriešiť, spomenutú obavu ešte posilňuje. Vzhľadom na to, že doposiaľ neboli obžalovanému [REDAKOVANÉ] vrátené požičané a investované finančné prostriedky, pričom za účelom ich vrátenia mal obžalovaný trestnú činnosť opakovať, pokračovať vo vyhrážkach s gradujúcou tendenciou s tým, že mal stupňovať aj vo vyhrážkach hrozbu použitia rôznych foriem násilia (napr. podpálenie auta, streľba na dom, úmysel hodiť granát k domu, telefonáty s otázkami, či žije, že sa oňho bál,

či nevošiel do cesty do protismeru kamión, že zdochne a pod.), je tu dôvodná obava, že obžalovaný by mohol pokračovať v trestnej činnosti. Niet preto záruky, že v prípade prepustenia na slobodu by obžalovaný v takejto činnosti ďalej nepokračoval s cieľom nezákonne zabezpečiť vrátenie investovaných finančných prostriedkov. Záver o dôvodnosti preventívnej väzby podporuje aj už spomínané trestné stíhanie obžalovaného v inej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 10Tk/1/2014...»

20. Zo sťažovateľom predložených príloh vyplýva, že sťažovateľ je obžalovaný na tom skutkovom základe, že mu osoba, na podnikaní ktorej sa finančne spolupodieľal sumou 200 000 €, túto nesplácala, sťažovateľ sa domáhal, aby poškodení (■■■■ a ■■■■), ktorí mali túto jeho investíciu sprostredkovať, aby mu ju vrátili spolu so sťažovateľom svojvoľne stanoveným úrokom v sume 100 000 €. Teda, aby mu vrátil celkovú sumu 300 000 €, pričom svoju požiadavku sťažovateľ posilnil najskôr vyhrážkami v podobe opakujúcich sa výhražných telefonátov poškodeným týkajúcich sa hrozby smerujúcej proti ich telesnej integrite a ich fyzickej likvidácii. Následne na účely splnenia týchto vyhrážok proti poškodeným sťažovateľ angažoval dve osoby (■■■■ a ■■■■), ktorí jednému zo svedkov zapálili motorové vozidlo a tiež strieľali na dom druhého poškodeného v čase, keď sa v ňom nachádzala jeho matka, a to zbraňou a strelivom, ktoré mal zaobstarat' sťažovateľ.

21. Tak, ako to vyplýva aj z uznesenia krajského súdu, predpokladom väzby je podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, že má znaky trestného činu a že sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a tiež odôvodnená danosť niektorého z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku. Pokiaľ ide o intenzitu podozrenia, že stíhaný skutok spáchal sťažovateľ, krajský súd poukázal na to, že toto podozrenie zosilnelo, resp. nabralo na dôležitosťi jednako z toho dôvodu, že v danom prípade dôkazná situácia odôvodnila už až podanie obžaloby proti sťažovateľovi, v dôsledku čoho podľa krajského súdu „... dôvody väzby zosilneli, keďže výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňovali postavenie obvineného pre súd...“, a jednako z dôvodu, že osoby, ktoré sťažovateľovi pri stíhanej trestnej činnosti asistovali (■■■■ a ■■■■), boli za túto svoju trestnú činnosť právoplatne odsúdené. Krajský súd

tak vyvrátil názor sťažovateľa o oslabení dôvodov väzby z dôvodu plynutia času, v dôsledku ktorého sa trestná vec sťažovateľa dostala už do štádia konania pred súdom.

22. Krajský súd vyvrátil aj obrannú argumentáciu sťažovateľa o zániku dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, ktorou poukázal na to, že krajský súd iba formalisticky opakuje tieto dôvody väzby z rozhodnutia o jeho vzatí do väzby bez toho, aby skúmal aj ich aktuálnu danosť, resp. naliehavosť, ktorá by sa mala prejavíť v prístupí ďalších dôvodov podporujúcich ich existenciu. Pokiaľ ide o prvý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, podľa ktorého dôvodom väzby je obava, že obvinený ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak mu hrozí vysoký trest (tzv. úteková väzba), krajský súd zreteľne vysvetlil, že okrem objektívnej skutočnosti, že za skutok, pre ktorý bola sťažovateľovi vznesená obžaloba, mu hrozí vysoký trest, a to až na doživotie, je obava z úteku sťažovateľa podporená aj zistenými skutočnosťami, že sťažovateľ má v zahraničí kontakty, a to nielen čisto neosobného jednorazového obchodného charakteru, tak ako to tvrdí samotný sťažovateľ, ale aj kontakty, na ktorých je zainteresovaný svojím osobným finančným vkladom nemalej hodnoty, keď sa má sťažovateľ finančne spolupodieľať na podnikaní inej osoby v Českej republike, a to sumou 200 000 €. Okrem toho je nutné podotknúť, že realita hrozby uloženia vysokého trestu je pre sťažovateľa o to intenzívnejšia, že vo veci bola proti sťažovateľovi podaná už obžaloba, čím sa aj tento dôvod väzby posilnil. K pretrvávaniu dôvodnosti vzatia sťažovateľa do väzby by postačoval aj druhý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého je dôvodom väzby obava, že by obvinený, v tomto prípade už obžalovaný, pokračoval v trestnej činnosti, pre ktorú je trestne stíhaný. Urgentnosť tohto dôvodu väzby krajský súd zdôraznil charakterom trestnej činnosti sťažovateľa, z ktorej je obžalovaný, a osobou samotného sťažovateľa, pre ktorého ani minulé odsúdenie pre iný trestný čin nebolo dostatočnou prevenciou pred páchaním ďalšej trestnej činnosti. Navyše, sťažovateľ má byť aktuálne trestne stíhaný aj pre inú trestnú činnosť. Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľ je stíhaný pre pokračovací trestný čin, t.j. v jeho páchaní až do momentu jeho vzatia do väzby pokračoval jednotlivými opakovanými čiastkovými útokmi, pretože motív jeho konania, ktorým bolo vrátenie finančnej čiastky 300 000 €, stále trval, a keďže tento motív konania sťažovateľa je pre neho

stále aktuálny a naliehavý, pretože označená finančná čiastka mu ešte stále nebola vrátená, je tu o to intenzívnejšia obava, že sťažovateľ by mohol v tejto jeho trestnej činnosti pokračovať. Nehovoriac o tom, že pri „dávkovaní“ týchto jednotlivých čiastkových útokov sťažovateľ zvyšoval ich intenzitu, keď od hrozieb prešiel k činom namiereným proti majetkovej integrite poškodených, pričom z vykonaného dokazovania vyplýva, že mal v pláne aj ďalšie útoky plánované dokonca na telesnú integritu poškodených. Napokon nemožno zanedbať ani skutočnosť, že pokračovací trestný čin, z ktorého bol sťažovateľ obžalovaný, má intenzitu obzvlášť závažného zločinu, t. j. pre spoločnosť obzvlášť nebezpečného protispoločenského správania.

23. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že závery krajského súdu sú ústavne udržateľné a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať rozporupnosť, svojvoľnosť a neodôvodnenosť, ktoré by mali za následok arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí okresného súdu, ako aj krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016